

Het gaat alleen maar om de pegels

Bron: immediator.nl, auteur: Wendel Slingerland, oktober 2018

Precies op het geplande tijdstip – gelukkig niet zoveel onverwachte dingen vandaag en iedereen was op tijd – haal ik haar op uit de wachtkamer. Ze loopt nog een beetje moeilijk, een beetje mank en strompelend, zoals al langer, maar buiten dat merk ik meteen dat ze niet helemaal lekker in haar vel zit. Aangekomen in de spreekkamer gaat ze op het puntje van de stoel zitten, zit wat te frutselen aan haar jas, om die vervolgens met een ongeduldige beweging op de stoel naast zich neer te leggen.

Zoals gebruikelijk begin ik met: “Vertel! Kun je me een update geven van de afgelopen tijd?” En meteen barst ze in huilen uit. Ik pak de doos met tissues. Die heb ik nooit midden op de tafel staan, omdat ik heb ontdekt dat er dan vaker wordt gehuild. Ik heb die verdekt opgesteld op het ladekastje rechts naast mij, onder het bureau. Dankbaar pakt ze een tissue en begint haar ogen een beetje droog te deppen, maar de schade is al aangericht: zwarte druppeltjes van de mascara lopen over haar wangen. Nog wat na hikkend begint ze te vertellen over een gesprek dat er vorige week is geweest met de leidinggevende en de casemanager. “Hoe heette het ook alweer...het had ermee te maken dat ik bijna een jaar ziek ben...?” Hoe ze geschrokken is van de zakelijkheid en ze elke vorm van meelevendheid heeft gemist, terwijl ze daarvoor steeds zo lief voor haar waren. “En nu heb ik het gevoel dat ze me weg willen hebben, terwijl ik me al 19 jaar uit de naad gewerkt heeb...” en weer begint ze te huilen.

“Hè, wat rot zeg,” zeg ik, en geef haar even de tijd om uit te huilen. “Toch weet ik zeker dat je leidinggevende het ook heel rot voor je vindt en echt met je te doen heeft, maar dat zij probeert te schakelen van medelijden met jouw situatie naar een goede manier om hiermee te dealen.” Als ze me met grote, verbaasde ogen aankijkt, ga ik verder met haar uitleggen hoe ik denk dat het zit. Ik leg haar uit dat er in geval van ziekteverzuim eigenlijk twee sporen lopen. Het ene is het persoonlijke verhaal van ziekte dat iemand overkomt, wat heel naar is en waardoor er een soort van controleverlies optreedt: iemand krijgt beperkingen, niet alleen voor zijn of haar werk, maar ook in de thuissituatie. Er worden stappen genomen om te zorgen dat er herstel kan optreden en als dat niet mogelijk is, om het zo leefbaar mogelijk te maken. Het andere spoor gaat over geld. De werkgever lijdt verlies als iemand gaat verzuimen, omdat er geld wordt betaald waar geen output tegenover staat. De werknemer lijdt na een jaar ziekteverzuim ook verlies: er gaat 30% van het loon af. En als het langer duurt gaat er nog meer meespelen: dan hangt het zwaard van het UWV boven het hoofd van werkgever en werknemer. Dat zwaard valt als er niet voldaan is aan de regels die zijn afgesproken in Wet Poortwachter: dan bestaat de kans dat de werkgever nog een jaar langer moet doorbetalen...voor niks! En zo leg ik deze mevrouw uit dat het gesprek dat zij had niet over haar ging, maar over geld. En dat de reden dat zij bij mij zit ook over geld gaat. Ik leg haar uit dat het er eigenlijk niet om gaat of zij wel of niet ziek is of hoe vervelend en moeilijk dat is, maar of de juiste stappen genomen worden om de schadelast van de werkgever zoveel mogelijk te beperken en te zorgen dat zij zelf uiteindelijk het inkomen behoudt waar zij recht op heeft.

“Dus het gaat alleen maar om de pegels?” “Het gaat alleen maar om de pegels.” Er lijkt een soort rust op haar neer te dalen en ik zie haar schouders zakken. Zij schuift naar achteren in haar stoel en ik leg haar uit wat er van haar wordt verwacht en wat de werkgever moet doen om haar dossier

‘Poortwachter-proof’ te maken. Ook leg ik haar uit dat zij dit alles verder weer mag parkeren en focussen op haar verdere herstel en terugkeer in het werk. Ze zucht en snuift nog een keer en ik zie aan haar gezicht dat ze het begrepen heeft. “Nou, dan ga ik me erbij neerleggen en de volgende keer als ik mijn leidinggevende spreek zeggen dat ik nu begrijp dat zij de beste bedoelingen heeft!”

Een consult als dit maakt weer zo duidelijk hoe belangrijk het is om betrokkenen mee te nemen in alle aspecten van een re-integratie traject. Ik geloof dat dit een voorwaarde is om hen helemaal ‘mee’ te krijgen en dat dit uiteindelijk zelfs hun ‘medische’ herstel bevordert. Persoonlijk vind ik dat werknemers de eigen verantwoordelijkheid en eigen regie moeten nemen. Ik denk dat dit voor sommigen pas kan als zij ‘empowered’ zijn met de juiste informatie. Ik vind het tot mijn taken als bedrijfsarts-adviseur behoren om mensen die informatie te geven: transparant en in hun eigen taal.